

Thing kan faae Leilighed til at yttre sig om denne Sag, hvorved man kan se, om det maaste — det er jo muligt — er enigt med det andet Thing i, at man skal holde op og skal nøies med det, der er afbraget, og bruge disse 25,000 Kr. om Aaret, som man er vant til, eller man skal gaa videre. Det vilde være høist mærkeligt, om en saa vigtig Sag skulde være afgjort ved en eneste Afstemning i det andet Thing, uden at Sagen fra Regjeringens Side ogsaa blev forelagt dette Thing. Men tillige mener jeg ganske vist, at, da man er kommen ind paa den Vej, kan man ikke negte, at den rent praktisk taget har overordentlig store Fordele. Jeg er overbevist om, at det for Administrationen og for hele Kirkens Stilling og for Menighedernes Stilling overfor deres Præster vil være af Betydning og af god Betydning, om det Forslag bliver vedtaget, som jeg har stillet. Det er en Vanskelighed for Administrationen, naar den staar overfor Besættelsen af et større Præstefald, da at tage paa den ene Side det rette Hensyn til Menighedens Lørd og paa den anden Side det rette Hensyn til de Personligheder Lørd, som søge Embedet. Man vil for en Del, naturligvis ikke fuldstændig, komme ud over denne Vanskelighed ved at gaa den Vej, jeg har foreslaaet, især hvis man kan fortsætte i videre Udstrækning, naar der kommer flere Penge ind. Det vilde derigjennem gjøres Administrationen mere muligt, end det efter min Opfattelse nu er, at tage det Hensyn til Menighedernes Ønsker, som jeg veed, at det ærede Medlem og Mange med ham ønske, at Administrationen skal tage. Naar det ærede Medlem endelig mente, at man ved at vedtage Regjeringens Forslag i den Henseende vilde udfyde Sandsynligheden for at faae en almindelig Lønningslov for Præstefaldet her i Landet, saa tillader jeg mig at sige det ærede Medlem, at deri tager han fejl. Det være, som det være vil, dette Forslag blive vedtaget eller endelig forfattet, det gjør i saa Henseende hverken fra eller til. Det, det vil komme an paa, er, om de to Thing kunne blive enige med Regjeringen om, at Præstetienden ikke direkte indflyder i Statskassen, men i en særlig Fond. Dette er Betingelsen. Naar denne Betingelse bliver opfyldt — og jeg veed, at fra dette Things Side er der Intet iveien — ogsaa fra det andet Things Side, saa kan der være Tale om at faae en Præstelønningslov; for den Tid ikke.

N. Rasmussen: Grunden, hvorfor jeg fremsatte mine korte Bemærkninger, var, fordi den ærede Minister ligesom hans Forgænger i det sidste Aar af hans Ministerium har undladt at fremsætte et Lønningsforslag, og det staar saaledes

for mig, at begge de to ærede Ministre have fundet et saadant Behag i at administrere saaledes paa dette Omraade, at de rent glemte, at der var saa Mange, der vilde have en Præstelønningslov.

Magen: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra 7de Kred (Hauerløv) i, at man saa lidt som muligt skal lægge denne Finantslov Hindringer iveien; thi det er jo allerede fremhævet, at vi nu ere samlede paa 5te Maaned, og hvis Udbyttet af de Forhandlinger, der have fundet Sted, idetmindste kunde have været det, at det foreliggende Forslag kunde anerkjendes for at være brugeligt, vilde jeg ikke anse den Tid for at være spildt; saa kunde vi jo snarest muligt vedtage det og saa have Daab om, at denne Samling vilde blive sluttet indenfor en rimelig Tid. Men saaledes som Forslaget foreligger, tror jeg ganske vist, at det ikke er brugeligt, fordi det paa den anden Side jo dog ikke maa forglemmes, at der er Interesser saa betydningsfulde, at det gjælder om at værgе dem, og som man ikke kan tilfidsætte selv for den Pris at faae en Finantslov saameget tidligere færdig. Nu tror jeg, at der er saadanne Interesser, saa vigtige og betydningsfulde, som ere kranke ved Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, at man ikke bør undlade til det Øverste at forsøge paa at skaffe dem Fyldestgjørelse, inden Forslaget bliver til Lov. Det var ogsaa det ærede Medlem forsaavidt enig i, som han mente, at det var naturligt, at Ministeriet til det Sidste gjorde Forsøg paa at faae gjort Forandringer paa disse Punkter; men det forekommer mig, at det ærede Medlem glemte Noget, hvor egentlig „det Sidste“ var; thi vi ere jo dog ogsaa en Bestanddel af Rigsdagen, og „det Sidste“ er jo ikke naaet, før Forslaget ogsaa er behandlet af dette Thing, og saa den yderligere grundlovmæssige Behandling har fundet Sted. Derfor vil jeg sige, at, skjøndt Forslaget i og for sig er ligesaa utilfredsstillende, som det har foreligget i tidligere Aar, er der Noget, som paa den anden Side vækker udelte Tilfredshed, og det er den Holdning, som den høie Regjering har indtaget overfor det, i Henshold til de Undringsforslag, der ere bebudede dels med Hensyn til Lønningsstillæget, dels med Hensyn til de Forslag, der angaa de særlige Fonds, særlig Universitetet. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg i alle Maader kan slutte mig til de Udtalelser, som vi have hørt fra de forskellige Ministre, og særlig kan jeg ikke undlade at tilkendegive min fulde Tilslutning til den høitærede Kirke- og Undervisningsministers Udtalelser angaaende de separate Fonds. Det er Noget, jeg vilde ønske, at tidligere Ministre havde gjort, at de havde taget en ligesaa klar og bestemt